קיץ ארוך מדי – פרק כ”ד

עכשו כבר לא יכלה להתחמק. פעם שמעה שהאנשים המבוגרים האלה בבתים הגדולים והריקים מפחדים שישתלטו להם על הבתים. בתי השכונה הזו היו אולי הבתים הכי יקרים בעיר. לכן האנשים האלה לא יוצאים הרבה מן הבית, והם חוששים להכניס זרים. אולי האשה חשבה שהיא באה לגנוב לה את הבית במסווה של שמירה על הכלב?

ואז האשה שאלה אם היא יכולה להתחיל כבר היום, והיא חשבה רגע. היא יכולה להגיד לא, ולהמשיך בחייה כרגיל. אבל היא גם יכולה לתת לעצמה הזדמנות. היא יכולה למצוא דרך להתחמק מעניין השקיות.

אחרי חופשת פסח היא תוכל לחזור לסמינר עם תיק חדש.

והיא אמרה, בסדר, אני אגיע בשש.

ועכשו היא אחזה ברצועה והוליכה לצדה את הכלב. כשהגיעה הוא נבח עליה בחשדנות, והיא לא ידעה מה לעשות, אבל הגברת נתנה לה נקניקיה כדי לשחד אותו. וכך הוא יצא אחריה. היא חתכה לו מדי פעם פיסה קטנה ושמה לפניו. היא לא העזה להאכיל אותו ביד. הוא התרגש והשתולל קצת כשהיא הוציאה אותו החוצה, ומשך את הרצועה לכל הכיוונים. והיה ניכר שמזמן לא היה בחוץ וזה היה קשה לו. אבל אחרי זמן מה הוא ציית לתנועת היד שלה, ודידה בשמחה על רגליו הקצרות בלי להקשות עליה. פעם שמעה שכלבים דומים באופי לבעלים שלהם. אפשר היה לראות על אפצ’י שהוא גדל בבית שקט עם אשה מבוגרת ונינוחה.

ליד מעבר החציה הוא נעצר, והרים את מבטו לעברה כאילו מחכה לאישור. זה הצחיק אותה. כלב מחונך. הוא הכיר את הדרך אבל ידע גם מתי הוא צריך לחכות ולא ניצל את זה שהיא חדשה במקצוע, כמו שהן עושות בכיתה לממלאות המקום.

ליד מעבר החציה הוא נעצר, והרים את מבטו לעברה כאילו מחכה לאישור. זה הצחיק אותה. כלב מחונך. הוא הכיר את הדרך אבל ידע גם מתי הוא צריך לחכות ולא ניצל את זה שהיא חדשה במקצוע, כמו שהן עושות בכיתה לממלאות המקום.

היא המשיכה אתו אל הטיילת שמהצד השני של הכביש. השביל נסלל על מסילת הרכבת הישנה, והיה מרוצף בכתובות ובמזכרות מן ההיסטוריה של

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible],[illegible] [illegible] [illegible] [

יצאו מחוריהן מרוב התלהבות. היא זכרה מה שהאשה אמרה לה על כלבים גדולים, ותהתה מה תעשה.

האיש הבחין בשקית שבידה וכנראה גם בחוסר האונים שלה. הוא נעצר והניח לכלב שלו להחליף בינתיים כשכושי נימוסין עם אפצ’י.

זה הכלב שלך? הוא שאל.

לא, היא אמרה. הוא…

את דוג־ווקרית? הוא סקר אותה במבט שאומר, את בכלל יודעת מה זה כלב?

אמ… אני… פעם ראשונה, היא גמגמה. הרגישה את לחייה בוערות.

סחתיין עליך, הוא אמר בחיוך שהתקשה להסתיר, אני הולך להגיש בקשה לעבוד בתור מטוס.

הוא לקח מידיה את השקית, הכניס את היד וגרף את הערמה בתנועה מהירה, ואז הפך עליה את שולי השקית, גלגל אותם במיומנות והגיש לה.

ככה אוספים את זה, הוא אמר.

היא פלטה ‘איכס…’ לאות תודה.

האיש חייך. שיהיה לך אחלה ערב, אמר והמשיך עם בן הלוויה שלו.

היא חיפשה בעיניה פח להתפטר מהמתנה שהונחה בידיה. הפח הקרוב היה מספר מטרים מאחוריה.

בוא אפצ’י, היא אמרה ומשכה את הרצועה, חוזרים הביתה.

הוא הרים אליה את פרצופו השטוח, ונטע בעוצמה את רגליו הקטנות באדמה, כלא מוכן לזוז.

היא פרצה בצחוק. הוא דמה לילד קטן וסרבן שלא מסכים לרדת מהנדנדה. אף פעם לא חשבה שלכל כלב יש אישיות משלו. אבל אפצ’י בוודאי היה יצור עם אישיות עצמאית ורצונות ברורים.

בוא הביתה, היא אמרה שוב. הוא חזר על הפוזה. היא צחקה. אתה טמבל אבל חמוד, היא אמרה.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

של קו 15.

אחרי צהרים היא אמרה לגברת שהיא תצטרך להקדים בבקרים, כי היא מאחרת ללימודים. אבל האשה אמרה שאי אפשר, והיא לא יכולה לקום בשש בשבילה. היא אמרה לה שעוד שבוע וקצת היא יוצאת לחופשת פסח והיא תוכל להגיע כרגיל בשבע. אבל הגברת אמרה שכלב זקוק להרגלים קבועים ואי אפשר לשבש לו את הסדרים יום ככה יום ככה. וחבל כי נראה שאפצ׳י אוהב אותה והיא מסתדרת אתו יפה אפילו שאין לה ניסיון. ולמה היא לא אמרה לה מראש. ושהיא תצטרך לחפש מישהו אחר.